

KYLIE SCOTT

Rock on

Stagedive 8

Vertaald door Mariëlle Brouwer

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Proloog

Kroonluchters fonkelden boven ons hoofd en een strijkkwartet speelde nummers van Led Zeppelin. En dat alles terwijl onze familie en vrienden aten, dronken en feestvierden. Door het dichtstbijzijnde raam kon je de Eiffeltoren zien, die helemaal verlicht was voor de nacht, en ik kon met geen mogelijkheid gelukkiger zijn dan op dat moment. De hotelsuite was prachtig. Alles was perfect. Gewoon perfect.

‘Alsjeblieft,’ zei mijn man David, terwijl hij me een Moscow mule aangaf. ‘Gefeliciteerd met ons zevenjarige huwelijk, mevrouw Ferris.’

‘Insgelijks, meneer Ferris.’

Hij drukte een kus op mijn lippen. ‘Wie had dat gedacht?’

‘We hadden een moeilijke start.’ Ik glimlachte. ‘Maar ik ben blij dat we hebben doorgezet.’

‘Ik ook. De jurk die je draagt...’ Zijn vingers gingen op een opwindende manier langs mijn ruggengraat. Mijn rug was ontbloot door de lage vierkante snit van de korte, zwarte fit en flare-jurk van Hervé Léger. Hij had ook een diepe V-hals en dat was mijn man zeker opgevallen. ‘Heb ik al gezegd hoezeer ik de makkelijke toegang waardeer?’

‘Ik heb misschien wel het een en ander geleerd over hoe jij het graag hebt,’ zei ik uitdagend.

‘We zijn in de stad van de liefde.’

‘Hmm.’

‘Er is niemand die ons zal missen.’ Hij drukte zijn neus tegen de zijkant van mijn nek, waardoor mijn tenen krulden. ‘Wat zeg je ervan, schatje?’

‘Wil je wegsluipen van ons eigen feestje?’

‘Het zou niet de eerste keer zijn.’

Ik knikte. ‘Klopt.’

‘Had ik al gezegd dat we in de stad van de liefde zijn?’ vroeg hij, terwijl hij op mijn oorle knabbelde.

‘Ja, ik geloof van wel.’

We waren in Frankrijk omdat Stage Dive bezig was met een wereldtournee. Die was drie maanden geleden begonnen en zou nog tien maanden duren. Een heel jaar onderweg met een van de grootste rockbands ter wereld. Van Noord-Amerika naar Europa, Azië, Australië, Nieuw-Zeeland, Zuid-Amerika en dan weer terug naar huis. Niet de hele familie zou de hele tour meemaken. Mensen hadden levens en kinderen hadden school, enzovoort.

Maar vanavond waren ze er allemaal. Alleen hiervoor. Voor ons. En de viering van ons zevenjarig jubileum. Ik had het als een informele bijeenkomst bedoeld, maar dit was zoveel beter. Iedereen had zich piekfijn uitgedost en had de tijd van zijn leven. Touren was zwaar werk, met constant stress, en we hadden wel wat plezier verdiend.

‘Ik moet erdoor,’ schreeuwde Mal, de blonde drummer.

David en ik gingen uit elkaar om de polonaise door te laten. Want blijkbaar hadden zelfs chique feestjes in Frankrijk een polonaise nodig. Eerst kwam Mal, met zijn twee jaar oude zoon Tommy op zijn schouders. Gevolgd door de vijfjarige Gibson en zijn vader, Ben, de lange, bebaarde bassist. Daarachter kwam de leadzanger van de band, Jimmy, met zijn tweelingmeisjes. Ze waren bijna zes en konden hoogstwaarschijnlijk elk moment de aarde overnemen. Hoera voor sterke vrouwen. Hun vader had niet blijer kunnen zijn met hun energie en enthousiasme voor het leven. Jimmy was vroeger misschien de *bad boy* van de band geweest, maar hij was uitgegroeid tot een goede man en een geweldige vader.

Helemaal aan het einde van de rij stond Sam, ons hoofd beveiliging. Hij was gekleed in zijn gebruikelijke zwarte pak en had een pokerface waar weinigen tegenop konden. Hij knikte kort toen hij voorbijdanste. ‘Neem ons niet kwalijk, mevrouw Ferris.’

Hoe hard ik ook mijn best deed, ik kon hem niet zover krijgen

dat hij me bij mijn voornaam noemde.

‘Geen probleem, Sam.’

‘Fijne avond.’

Ik grijnsde en groette hen met mijn drankje. ‘Dat is het zeker.’

Toen Tommy luidruchtig eiste om neergezet te worden, gaf zijn vader er gehoor aan. Het kleine kind rende meteen langs het buffet, pikte verschillende bitterkoekjes mee en verdween achter de loungebank. Dit uitstekende idee werd opgepikt door alle drie de andere kinderen. Al snel was het dienblad met bitterkoekjes leeg en de kinderen werden steeds drukker.

‘Ze zullen nog dagen een high van de suiker hebben,’ zei David, terwijl hij zich weer tegen me aan nestelde.

‘Lena vliegt morgen met de meisjes naar huis. Kun je je al die energie in één kleine ruimte voorstellen?’

Hij gromde. ‘Beangstigend.’

‘Dat zullen wij op een dag zijn.’

‘Over een jaar of vijf,’ beaamde hij, terwijl hij een slok nam uit zijn flesje bier. Want ook al nam je de rockster mee naar Parijs en trok je hem een driedelig pak aan, hij zou nog steeds geen champagne drinken. Dank je feestelijk.

‘Dat is het plan,’ zei ik.

‘En je houdt wel van je plannen.’

Daar had de beste man gelijk in. Sommige mensen zouden op gevoel door het leven kunnen gaan, tevreden met hun onwetendheid over wat er ging gebeuren. Ik was niet zo iemand. Ik wist en accepteerde dit van mezelf. Ken jezelf, en zo. Lijstjes waren mijn vrienden. Keurig geordende inventarissen van van alles en nog wat in mijn leven. Plaatsen om te zien. Dingen om te doen. Doelen te behalen op het werk. Plannen was hoe ik vorm en context gaf aan mijn bestaan, wat me weer hielp om het leven ten volle te leven. Niet dat ik het erg vond om af en toe iets spontaans te doen. Ik was tenslotte in Vegas wakker geworden en getrouwd met een rockster. Maar door georganiseerd te zijn, floreerde ik. Het was de manier waarop ik het meest gelukkig was.

‘Ik vind dat we moeten genieten zolang het nog kan.’ Zijn vin-

gers gleden onder mijn lange blonde haar om over mijn nek te wrijven. Gitaristenhanden waren prachtige dingen. Zoveel kracht en behendigheid. Om nog maar te zwijgen over hun creativiteit.

Ik trok een wenkbrauw op. 'Heb je het weer over de badkamer?'

'Volgens mij heeft deze suite vier kamers,' zei hij met een lage, hese stem. Zo sexy als wat. Mijn slipje werd vochtiger bij elk woord dat hij fluisterde. 'De slaapkamer, badkamer, eetkamer en deze formele salon of hoe de butler deze ruimte ook noemde. En gezien de prijs die we betalen per nacht, zou het verkeerd van ons zijn om geen gebruik te maken van alle plekken.'

'O.'

'Vier kamers ligt ruim binnen onze mogelijkheden.'

'Ik mag het hopen. Ik ben gisteren pas achtentwintig geworden.'

'Precies,' zei hij terwijl Led Zeppelin overging in The Rolling Stones. 'En we hebben gisteren voor je verjaardag ons lidmaatschap van de *mile high club* verlengd.'

Ik gaf hem een overduidelijk tevreden glimlach.

'Hier zijn we dan. Dit is de stad van de liefde, schatje. Dus laten we die gaan bedrijven.'

'O mijn god.' Ik lachte. 'Je kunt hier maar beter uitzonderlijk goed spelen, want je haalt zoveel uit dat "stad van de liefde"-gedoe.'

Mijn man beet zacht in mijn nek, waardoor ik opsprong. Een klein beetje maar.

'Niet bijten,' verkondigde een klein stemmetje. 'Niet doen, oom Davie.'

'Shit. Tommy.' David slikte. 'Ik had je niet gezien, maatje.'

Het kind met het wilde blonde haar staarde met een ontzette uitdrukking naar ons. 'Je vloekte!'

'Betrap,' mompelde ik.

Tommy tilde zijn armen op in een stille eis om opgepakt te worden en David deed wat hij vroeg. Toen de jongen eenmaal op de heup van mijn man zat, tuitte hij zijn lippen en dacht diep na. 'Ik wil koekjes.'

David verbeet een glimlach. 'Is dat zo?'

Tommy knipperde alleen maar, het toonbeeld van onschuld.

‘De koekjes zijn op, sorry,’ antwoordde ik. ‘Wat dacht je van een appel?’

‘Nee.’

‘Wat bessen?’

Het kleine kind trok walgend zijn neus op. ‘Neehee.’

‘Nee tegen appels en bessen, hè? Nou, wat dacht je van een leukere raap?’

‘Bah.’

Ik tikte peinzend met een vinger tegen mijn kin. ‘Wat zou je dan zeggen van een mooie grote kool?’

Hij schudde woest met zijn kleine hoofdje en David moest lachen.

‘Broccoli? Asperges? Ui?’

Tommy giechelde. ‘Nee, tante Ev. Nee!’

‘Bedreig je mijn kind weer met groenten?’ Mal kietelde zijn zoon, waardoor hij kronkelde als een worm. ‘Dat is gewoon ziek en verkeerd. Hoe kon je, kindbruidje?’

‘Kidbwuidju,’ herhaalde Tommy plichtsgetrouw.

‘Hoelang ga je daarmee door?’ Ik nam een slok van mijn drankje. ‘Ik ga verdorie al richting de dertig.’

Mal knipoogde.

David had de jongen nog niet overgedragen of Tommy kronkelde om neergezet te worden. Met kleine trippelende beentjes was hij vertrokken. Mal schudde zijn hoofd. ‘Ze stoppen nooit. En daarom zal hij enig kind zijn.’

‘Ja?’ vroeg David.

Mal schudde zijn hoofd. ‘O, ja. Oef. Eén en klaar.’

Bleke armen sloten zich om Mals middel toen zijn roodharige vrouw Anne zich bij het gesprek voegde. ‘Ik wist niet dat je er zo over dacht.’

‘Maar we hebben dit besproken,’ zei Mal. ‘Ik weet het zeker.’

‘Net als toen we het erover hadden om van een van de slaapkamers een gigantische ballenbak te maken? Of was ik wel echt wakker toen dit gesprek plaatsvond?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Misschien niet, nu je het zegt.’

Tommy was ongeveer zes maanden oud en hij had zo'n luierexplosie waarbij het langs zijn rug omhoogkwam. Ik ben in mijn hele leven nog nooit zo getraumatiseerd geweest.'

'Ik dacht dat eentje extra wel leuk zou zijn.' Anne liet haar hoofd tegen zijn arm rusten. 'Misschien kun je erover nadenken.'

'We maken wel mooie baby's.'

'Dat is waar.'

'En je wordt ongelooflijk geil als je zwanger bent. Zodra je stopt met kotsen, bedoel ik.'

'Dat is niet mijn schuld,' zei Anne. 'Er gieren een heleboel hormonen door mijn lijf. Ze wakkeren dingen in me aan, in beide gevallen.'

Mal grijnsde. 'Dan komt de tietentee op bezoek. Ik vond het heerlijk toen dat gebeurde. Ze werden zo gevoelig.'

Anne keek naar de hemel, maar er kwam geen hulp tevoorschijn.

'Maar genoeg over jou,' zei Mal. 'Echt, de wereld verdient meer van mijn DNA. Nee, heeft het nodig. Stel je eens voor, een legioen van belachelijk goed uitziende drumartiesten.'

David snoof.

'Hou je mond, Davie,' bromde Mal. 'Kleinzielige jaloezie is beneden je waardigheid, bro.'

'Wacht even. Een legioen?' Annes wenkbrauwen gingen omhoog. 'Ik dacht alleen aan een broer of zus voor Tommy.'

'Maar één? Hoe kun je zo egoïstisch zijn, liefje?'

Er verscheen een frons tussen Annes wenkbrauwen terwijl ze haar man verwonderd of misschien verbijsterd aanstaarde. Mogelijk allebei.

'Als we er drie krijgen, kunnen ze een band beginnen, zoals Hanson of de Jonas Brothers.'

'O, dat is zeker het overwegen waard,' voegde ik eraan toe. Want de gekke drummer aanmoedigen was soms gewoon een eer en een voorrecht.

'Ik dacht dat ze allemaal drummer zouden worden?' David stak een lok lang haar achter zijn oor. 'Hoe werkt dat?'

‘Geweldig,’ zei Mal.

Anne hield haar lach in.

‘Nee, Tommy. Steek dat alsjeblieft niet in je neus. Dank je, zoon. Ik waardeer je terughoudendheid.’ Mal wierp zijn vrouw een blik toe. ‘Dat heeft hij zeker van jouw kant van de familie, liefde.’

‘Hoewel het geweldig was om al deze persoonlijke informatie met onze naasten te delen,’ zei Anne, ‘is het misschien een beter idee om op dit onderwerp terug te komen als de tour voorbij is en we de kans hebben gehad om op adem te komen.’

Mal drukte een kus op haar lippen.

Precies op dat moment begon het strijkkwartet ‘Jackson’ van Johnny Cash en June Carter Cash te spelen. Een van mijn favoriete nummers aller tijden, en ook wel relevant voor hoe onze relatie was begonnen. Want we waren overhaast getrouwd. In een dronken soort haast.

Vervolgens werd er met veel pracht en praal een prachtige croquebouché binnengereden, versierd met verse bloemen en gouden lijnen van fijn gesponnen suiker. Iedereen begon te klappen.

‘Taart,’ riep Tommy.

‘Wauw. Wie heeft dit geregeld?’ vroeg ik, terwijl mijn gezicht pijn deed van het lachen.

Jimmy maakte een buiging voor me vanaf de andere kant van de kamer en ik blies hem een kus toe. Beste zwager ooit.

David liet zijn handen door mijn haar glijden en hing een ketting met een witgouden diamanten hanger om mijn nek. ‘Gefeliciteerd, schat.’

‘O mijn god. Hij is prachtig.’ Ik sloeg mijn armen om zijn nek en hield hem stevig vast. ‘Dank je.’

Hij drukte een kus op mijn voorhoofd. ‘Ik hou van je.’

‘Ik ook van jou,’ zei ik, terwijl ik tranen in mijn ogen kreeg. ‘Alles is helemaal perfect.’

Hij schonk me een ontspannen grijns. ‘En dat blijft zo.’